

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 30 •March•, 2012 18:52• - •Last Updated•

••Friday•, 30 •March•, 2012 19:16•

திலகபாமா ஒரு கவிஞர். இதோடு நான் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் சமீபகாலமாக இது சாத்தியமில்லாது போய்க் கொண்டிருக்கிறது. நான் கவிஞர் என்று சொல்வதோடு நிறுத்திக்கொண்டாலும், பெயரைப் பார்த்துப் பெண்கவிஞர் என்றும் சேர்த்துப் படித்துக்கொண்டு, அதற்கான இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் அர்த்தங்களையும் தானே தந்து படித்துக்கொள்ளும் இன்றைய தமிழ் வாசகமனம். பெண்கவிஞர் என்றால் பெண்ணியக் கவிஞர் என்று பதிகப்படும். பெண்ணியக் கவிஞர் என்றால் அதற்கான குண வரையறைகள் தரப்பட்டு தயாராக உள்ளன. அதற்கான பெண்ணிய மொழியும் ஒன்று தயார் செய்யப்பட்டுள்ளது, அந்த பெண்ணிய மொழியின் அகராதியை நான் இங்கு சொல்ல முடியாது. தெரிந்தவர் தெரிந்து கொள்வார்கள். இதெல்லாம் போக, பெண்ணிய கவிதைகளுக்கு இலக்கணம் வகுக்கும் ஒரு வழிகாட்டியாக தன்னையே வரித்துக்கொண்டுள்ள ஒரு பத்திரிகாசிரியர், "உங்க கவிதையிலே கொஞ்சம் பெண்ணிய மொழியும் தவிக்கொண்டாங்க போட்டிரலாம்" என்று தனியாகக் குறிப்பிட்டு உதவியாகவும் சொல்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் "சமீபகாலம் இல்லையென கவிதையில் என் மொழியும் என் பார்வைகளும் அனுபவங்களும் தான் இருக்கும்", என்றால், பெண்ணியம் பிச்சாத பெண்கவிஞர் கவிஞராகவே அங்கீகரிக்கப்படமாட்டார். சங்கப் பலகையில் இடம் கிடைக்காது தான்.

அப்படித் தனித்து விடப்பட்டதால் தனித்துக் காண்பவர் திலகபாமா. எனக்குத் தெரிந்து பத்து வருடங்களாகும் மலேசியாவுக்கு வந்திருக்கிறார். இது காரணம் இவரது கவிதைகள் எட்டு தொகுப்புகளில் வலிவந்துள்ளன. சமீப வருடங்களில் அவர் உரையாடலிலும் நாவல், பிரயாண இலக்கியம் என்றும் ஒரு சில எழுதியிருக்கிறார். இருப்பினும் அவரது பிரதான ஈடுபாடு கவிதைகளில் தான். இவரதை கவிஞராக அங்கீகரிக்காத சக பெண்ணிய கவிஞர்களின் பிரக்ஞையிலும் இவர் கவிஞர் தான். அவர்கள் சொல்லும் எழுத்தும் தான் அதை மறுக்கும்.

•Written by - வடுங் கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 30 •March• 2012 18:52• - •Last Updated• ••Friday•, 30 •March• 2012 19:16•

அன ி லிருந து இன று வரன
எப் பபோழ்தும் தாகமொடு
நானிருக் க.....

என்று நீள்கிறது திலகபாமாவின் கவிதை. ஒன்று.

அந் த வள ளு வன் ,

தயெ் வம் ததொழாள், கதொழுநன் ததொழுதழுவாள்.
பயெ்யனெப் பயெ்யும் மழை.

என்று சொல்லாமல் வேறென்ன சொல்லுவான்? வாசுகிக்கே அந்த கதிதான். கப்பலிட்ட கரலுக்கு கிணற்று வடக் கயிறற்றை பாதி இழுத்ததை “அம்போ” என்று தொங்க விட்டு ஓடி வரவேண்டும். சிவனும் சரி, வள்ளுவனும் சரி. ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்டவர்கள் தாம். வள்ளுவர்க்கு சிலை எழுப்பிய நாம் இன்று வேறே எப்படி இருக்க முடியும்?

பெண்ணிய மொழியின் தவேயை இல்லை. பழகி வரூம் மொழியே அதயைல் லாம் சலால்லி விடுகிறதூ.

நான் உணர்ந்ததும் உன் பரிசுமையாக
நீ உணராதது என் தோல்வியாக

இப்படி முளைச் சல்லவை செய்யப்பட்டுள்ளது. அப்படி ஒரு மரபு பண்ப்பட்டுவருகிறது. அப்படி மரபு பணுதலில் தான் “பயெ் என்றால் மழை பயெ்யும்.” அது ததொழநன் ததொழததெழுவவளாக் குத் தான் அந் த சக்தி உண்டு என்று பஃசஃட்டப்பட்டுள்ளது. இதசை் சதொன்ன வள்ளுவனதோ ததொழநனதோ பயெ் என்றால் மழை பயெ்யாதது. அப்பா! கஃடன நிறயை மலல்லிப்பஃ சஃட்டியாயிற்று.

நீ விரும்புவதை நான் உணர்ந்து கொள்வது நீ பரமனை பாராட்டிக்கொள்ளும் காரணமாகிறது. என்னை நீ உணராததோ, உனக்கு உணரவகை காத என் தோல்வியாக

•Written by - வலெங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 30 •March•, 2012 18:52• - •Last Updated• ••Friday•, 30 •March•, 2012 19:16•

தலகைக் கடியில் தானென்றாலும்,
பாரமாகும் தலையணைகள்
நெருடல்களாவது தவிர்க்க
கட்டாந்தரையில் கால்கள்
பதிக்கும் தலைகள்.

(இதில் அளவுக்கதிகமான என்ற சொல் கொஞ்சம் அதிகமே நீட்டப்பட்டுவிட்டதாகத் தோன்றுகிறது. “அதிக” என்றாலே போதும் என்று தோன்றுகிறது.

இன்னும் ஒன்றே ஒன்று. நிஜங்களின் நிழல்கள் - லிருந்து

விதலை ஓடும் திறிக்க,
வெளிவந்த நூற்று
மண்ணுக்குள் வரோகத் தனதை
திணிக்க மனமில்லாது
விடும் இலையைச் சிறகாக்கி,
நட்சத் திரக் கனவா காண
நினைவை மண்ணிடும்
பின் மண்ணோடும் பெயர்த்தெடுத்து
இடம் மாற்றி திசை மாற்றி இன்று மண்ணும் நானும்
இரண்டாக முடியாததாய்

என்று தொடங்கும் இந்நீண்ட கவிதை இப்படி முடிகிறது.

பறக்க ஆசைப்பட்ட மரம்
படிகளின் கனிகளின் பாரங்களோடும்
மண்ணோடும் வாழும்
வாழ்வதும் எனும் களேவி தாங்கி.

இனி எனக்குப் புரியாத உருவகத்தை உதாரணிக்க வேண்டாமா?”

